

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Richardi Arsdekin Soc. Jesu Sac. Theol. Professoris Theologia Tripartita Universa

Complectens nunc Bibliothecam perfectam Viri Ecclesiastici, ordine
sequenti

Controversiae Heterodoxae Ac Scholasticae - Cum speciali Notitia rerum
Modernarum, & Chronologia totius Monarchiae Sacrae, & Saecularis,
Pontificum, Conciliorum &c. Haeresum omnium, ac Propositionum
damnatarum Mundi Sex Aetatum ...

Archdekin, Richard

Dilingae, 1687

Cap. VI. De Confessione sacramentali.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38447

nis, ac irreverentiæ, si deberet calix per omnes totius populi manus aut ora circumferri, toties impleri, toties detergi &c. Non negant tamen Catholici posse usum calicis ulli unquam Laico concedi, sicut Regibus Galliæ concessus traditur, sed docent de illo omnibus concedendo nullum omninò præceptum divinum extare. Quod autem Sacerdotes debeant sub utraque specie communicare, non ideo id fit, quod hoc ad Sacramentum, sed quod ad Sacrificium requiratur; ut per Sanguinem quasi seorsim sub specie vini sumptum, & oblarum, Mors & Passio Christi repræsentetur.

Nullum autem de præbendo Laicis calice præceptum à Christo constitutum, aut à primitiva Ecclesia agnitum fuisse vel ex eo patet, quod Paulinus Presbyter in vita S. Ambrosii narret, dum jam S. Ambrosius esset è vita excessurus, Sacerdotem nomine Honoratum divinitus ter advocatum adfuisse, & S. Ambrosio dominicum Corpus obrulisse, sine ulla sanguinis mentione, quod, inquit, ubi accepit emisit Spiritum. Et ipse Dominus non tantum manducanti carnem & bibenti Sanguinem, sed etiam seipsum sub sola panis specie sumenti vitam æternam promisit, *Joan. 6. Qui manducat hunc panem vivet in æternum.*

CAPUT VI.

De Confessione Sacramentali.

Docent Catholici, lapsis in peccatum mortale à Christo præceptam esse confessionem Sacramentalem, formaliter integram, & distinctam quoad speciem & numerum delictorum, coram Sacerdote ad hoc legitime deputato.

Hanc confessionem, quam auricularem vocant, negant passim Sæctarii, existimantes sufficere se coram Deo peccatorem agnoscere. Quamvis nec in hoc inter se omnes conveniant: constat enim Lutheranos multis locis in Germania etiam coram Ministro suo peccata saltem genericè confiteri. In hoc errore concordant Novatores nostri cum hæreticis Novatianis à primitiva Ecclesia damnatis, qui oris confessionem, & Sacerdotis Sacramentalem absolutionem penitus sustulerunt: uti tertio post Christum sæculo testatur S. Cyprianus lib. 4. epist. 2. & S. Augustinus de hæresibus Novatianorum. Fieri autem non potest ut doctrina illa nunc sit vera, quæ in primitiva Ecclesia fuit hæretica.

II. Probatur doctrina Catholica ex Scripturis, quæ hanc absolvendi potestatem Sacerdotibus apertè concedunt Matth. 18. *Quæcumque ligaveritis super terram erunt ligata & in celo, & quæcumque solveritis super terram erunt soluta & in celis.* Et Joan. 20. *Accipite Spiritum sanctum, quorum remiseritis peccata remittuntur, & quorum retinueritis retenta sunt.* Item Jacob. 5. v. 16. *Confitemini alterutrum peccata vestra.*

Itaque ex illis Christi verbis sic argumentor. In Ecclesia Christi, quæ est perpetua, constituti sunt perpetui Judices cum potestate ligandi, atque absolvendi peccata. Atqui Judex non potest absolvere aut remittere peccata, nisi ad ipsius tribunal fuerint relata, & debitè exposita. Ergo ad peccatorum absolutionem à Christo institutam necessarium est, illa à pœnitente Sacerdoti debitè exponi. Non enim potest Judex absolvere à delictis sibi incognitis, Sacerdos autem nequit delicta cognoscere nisi illi à pœnitente per Con-

fessionem aperiantur, cui soli peccatorum suorum malitia solet esse manifesta.

Neque refert quod Christus Magdalenam, & quosdam alios sine particulari peccatorum confessione absolvit. Christus enim, cum esset Deus, potestatem habuit absolutam peccata contra suam legem commissa quocumque modo condonandi. At ministri Ecclesiæ, cum à Christo constituti sint Judices ad ligandum aut solvendum juxta statum pœnitentis, debent ejus statum & delicta expendere, antequam sententiam ferant: hunc autem pœnitentis statum purus homo absque distincta peccatorum confessione cognoscere nequit.

III. Atque ut aperte pateat hoc Pœnitentiæ tribunal eo quod diximus modo à Christo constitutum fuisse, & à primitiva Ecclesia perpetuò usurpatum, ipsam in suis Patribus loquentem audiamus.

S. Augustinus in *Homil. 49. cap. 3.* Nemo sibi dicat, occultè ago, apud Deum ago, novit Deus qui mihi ignoscit quid in corde ago: Ergo sine causâ dictum est, *quæ solveritis in terra soluta erunt in celis:* ergo sine causâ sunt claves datæ Ecclesiæ Dei. Frustraneum Evangelium, frustranea verba Christi, promittimus vobis quod ille negat. En quomodo nobiscum has Scripturas Augustinus intellexerit: & confessionem occultam soli Deo, non Ecclesiæ ministro factam reprobaverit.

Audi iterum, & execrare tam apertum nostri temporis errorem. Augustin. *lib. 2. de Visi. Infirm. cap. 4.* Sunt quidam, qui sibi ad salutem sufficere autumant, si soli Deo cui nihil occultum est sua confiteantur crimina: nolunt enim, aut erubescunt, sive delignantur se ostendere Sacerdotibus, quos tamen inter lepram & lepram discernere per legislatorem Dominus constituit... Ergo ad te venire roges Sacerdotem, & fac illum conscientiarum tuarum penitus participem. En quomodo penitus integram requirat fieri Sacerdoti peccatorum Confessionem. Audi porro quæ censurâ hanc omitentes ibidem perstringat. Non seducar te, inquit, illa somniantium suspensio, quæ in visitando confirmat, quasi salvet, Sacerdote inconsulto, ad Deum peccatorum confessio.

Idem inculcat antiquissimus Athanasius *Serm. in illa verba.* Invenietis pullum alligatum. Nondum, inquit, soluta sunt vincula, tradas te ipsum discipulis Jesu, adsunt enim qui te solvant pro potestate ea quam à Salvatore acceperunt; quæcumque enim ligaveritis inquit in terra, erunt ligata & in celis.

Idem docet S. Basilius *Interrogat. 288.* Necessariò iis peccata aperiri debent, quibus credita est dispensatio mysteriorum Dei.

Idem necessarium esse confirmat S. Chrysostr. *lib. de Sacerd.* Qui laborant Christiani, ultrò sibi persuadeant Sacerdotum curationi se submittere oportere.

S. Cyprianus tertio post Christum sæculo, *lib. de lapsis,* Confiteantur singuli delictum suum dum admitti ejus Confessio potest, per manus impositionem Episcopi, & Cleri jus Communicationis accipiant.

Innocentius I. quinto post Christum sæculo, in vita S. Ambrosii. De pondere æstimando delictorum Sacerdotis est judicare, sed quomodo nisi illi innoscant.

Ex his iterum aliud inferre non potes, quàm falli Scripturas, errare Patres primitivæ Ecclesiæ,

aut

aut certè illos à veritate deviare, qui Sacramentalis Confessionis necessitatem non admittunt.

CAPUT VII.

De Purgatorio.

DOctrina Catholica est, præter infernum damnatorum, extare alium locum quem Purgatorium dicimus, in quo animæ justorum, quæ in hac vita sufficienter expiata non fuerunt, in altera vita expurgantur antequam ad cælestem gloriam recipiantur. Negant hæc Lutherani & Calvinistæ: & olim negavit Aërius orationes fidelium defunctis prodesse, cuius doctrinam inter hæreses reponit Epiphanius, & Augustinus de hæresibus Aërii.

Probatum primò necessarium esse talem locum expiatorium superesse. Sæpè homo, qui peccavit mortaliter, liberatur à reatu culpæ, & pœnæ æternæ, non tamen ab omni pœna temporali. Sed homo discedens ex hac vita cum reatu pœnæ temporalis non potest in cœlum admitti: nihil enim inquinatum intrabit in regnum cælorum. Ergo debet superesse locus purgatorius in quo illa temporalis pœna persolvatur.

Major probatur manifestis Scripturæ exemplis.

Primò Moyles & Aaron propter peccatum incredulitatis, quod ipsis remissum erat, puniti sunt morte temporali à Deo illis constitutâ, ne ingrederentur terram promissionis, uti patet Numer. 20. & Deuter. 33.

II. David post impetratam veniam adulterii, & homicidii, punitus tamen fuit à Deo morte filii admodum dilecti ex adulterio geniti, Nathan Prophetâ tam remissionem peccati, quam pœnam superstitem declarante 2. Reg. 12. *Transiit quoque Dominus peccatum tuum, verum tamen parvulus qui tibi natus est morietur.* Idem patet in eodem Davide 2. Reg. 24. ubi iustus est unum ex tribus pestem, famem, vel bellum eligere in vindictam peccati ab eo humiliter agniti, & à Deo apertè condonati. Quando igitur contingit interveniente morte pœnam temporalem pro peccato remisso restantem in hac vita non persolvi, manifestum est in altera vita debere expiari: at non in cœlo, nec in inferno, ergo in Purgatorio. Sicut etiam inter homines Rex aut Princeps condonat Reo crimen læsæ Majestatis, & pœnam capitis, jubet tamen aliquando aulâ abesse, aut carcere ad tempus detineri.

III. Probatur secundo dari hunc purgatorii locum Matthæi 11. v. 32. *Qui dixerit contra Spiritum sanctum, non remittetur ei neque in hoc seculo, neque in futuro.* Ex quo satis apertè colligitur aliquam esse peccatorum remissionem in seculo futuro: quod ex eodem loco colligit etiam S. Augustinus lib. 21. de civit. Dei, cap. 24. Patet idem ex Apostolo 1. ad Corinth. 3. v. 15. *Ipsæ autem salvus erit, sicut tamen quasi per ignem.* Quod de igne purgatorii interpretatur idem Augustinus in Psal. 37. *sub initium.*

Denique disertissimis verbis id Scriptura declarat 2. Machabæor. 18. ubi Judas Machabæus maximis impensis iussit publicè sacrificium offerri pro mortuis, qui in acie occiderant, ut à peccatis solverentur: cuius factum ibidem his verbis approbatur. *Sancta igitur & salubris est cogitatio pro defunctis exorare ut à*

R. P. Arsdæ. Tom. I.

peccatis solvantur. Quod factum tam publicum in luce totius populi, & testificatio tam aperta, etsi Scripturæ non foret, satis ostendit quis fuerit sensus & fides antiquissima istius Ecclesiæ ante Christum, de pœna temporali post mortem remanente, & de virtute orationis, & sacrificii ad illam redimendam.

IV. Hoc autem esse indubitatum Scripturæ testimonium, hanc esse praxim & consuetudinem in vera Christi Ecclesiâ, ut ne vel minimum hæresis possit, testabitur primitivæ Ecclesiæ Doctõr & oraculum S. Augustinus lib. de cura pro mortuis cap. 2. In Machabæorum (inquit) libro legimus oblatum pro mortuis sacrificium: sed etsi nusquam in Scripturis veteribus omnino legeretur, non parva est universæ Ecclesiæ, quæ in hac consuetudine claret autoritas, ubi in precibus Sacerdotis, quæ Domino Deo ad ejus altare funduntur, locum suum habet etiam commendatio mortuorum. Audi rursus, *ibidem cap. 4.* Non sunt præmittendæ supplicationes pro spiritibus mortuorum, quas faciendas pro omnibus in Christiana & Catholica Societate defunctis suscepit Ecclesiâ.

En iterum & suam & Apostoli mentem inculcat & exponit August. lib. 20. Homil. 16. Qui temporalibus pœnis digna gesserunt, per ignem quendam purgatorium transibunt, de quo Apostolus ait, salvus erit, sic tamen quasi per ignem.

V. Eandem Ecclesiæ fidem ante Augustini temporis consignat Tertullianus. lib. de corona militis cap. 3. Oblationes pro defunctis annuâ die facimus.

Eandem declarat 4. seculo Conc. Nicenum Can. 63. Nunciatur de morte Episcopi omnibus Ecclesiis, & Monasteriis illius Diocesis, ut hæc oratio pro eo. *Et Carthagenense 4. cap. 79.* Pœnitentes, si casu in itinere vel in mari mortui fuerint, ut eis subveniri non possit, memoria eorum & orationibus & oblationibus commendetur.

Nec quisquam ferè est SS. Patrum, qui hanc materiam attingit, quem non possim hujus doctrinæ testem adducere. Quid enim singulis opus est cum iterum & apertè, & sine dubitatione August. de verbis Apostol. serm. 31. testetur hanc esse fidem & suam, & Ecclesiæ universæ. Orationibus, inquit, sanctæ Ecclesiæ, & Sacrificio salutari, & elemosynis, quæ pro defunctorum spiritibus erogantur, non est dubitandum mortuos adjuvari... Hæc enim à Patribus universa observat Ecclesiâ.

Qui hæc audit, & adhuc præfactè purgatorium negat, securus esse potest se nunquam ad Purgatorium perventurum.

Ad Augustini de hoc testimonium supra allatum num. 4. en quam demum futiliter se expedire conetur Doctõr Morlaus nunc apud Anglos celebris, de hac controversia agens pag. 57. Augustinus, inquit, non ex propria sententia locutus est, sed ex aliorum scilicet Hieronymi, cum aliis viris magnis, quibus noluit Augustinus repugnare. Agnoscit igitur S. Hieronymum, & alios magni nominis viros in Ecclesiâ illa primitiva ita nobiscum sensisse, renuit tamen S. Augustinum, quamvis idem apertè pronunciantem, illis annuere, quia nempe ex quadam aliorum reverentia, aut respectu humano sic locutus est. Nescio certè quis Spiritus etiam privatus potuerit Morlæo revelare arcanum illud Augustini consilium, & dissimulationem tanto viro indignam. Sed unde provenire soleant, istiusmodi inania effugia docet nos ipse Augustinus

K

Arsdæ
kin

Theo-
logia